

GALERÍA DE ARTE

Noesis

MANUEL Olveira (A Coruña, 1964) pertence á clase de artistas que, conscientes da aceleración de costumes e formas de vida que se producen ó noso redor, intentan evolucionar ó son do tempo, modificando a súa imaxe artística e a súa obra dentro dun ambiente que en torno deles se caldea de aires novos.

A súa última exposición na galería Minotauro permítenos contemplar cómo evolucionou a súa traxectoria artística. A mostra está formada por unha serie de obras nas que queda patente unha desvinculación co tanxible, concomitancias coas variacións que sobre o círculo e a liña baseara as súas experiencias Kandinsky no seu período da Bauhaus. No tratado 'Do punto e a liña ó plano' barallaba tódalas posibilidades que lle brindaban estes elementos.

Tamén Olveira, na súa nova fase creativa, se libera da escravitude obxectual, ofrecéndonos un camiño lineal e punteado polo que se encamiña non só a súa obra, senón o seu autor, con medida, delicadeza e sensibilidade.

Calquera idea ou intuición, nos seus lenzos quedou disolta ou descomposta nos seus dous compoñentes elementais: a liña e o punto.

Ámbolos motivos percorren recorrentemente os seus cadros desenganados polos habituais parámetros da tradición pictórica.

Os espacios dos seus lenzos simplemente deixan de ser un ámbito de re-

presentación, para ser presentación de liñas verticais ou horizontais, separadas por completo sobre superficies monocromas, que se asemellan a unha escritura a man, pero unha escritura infinita, xa que o marco do lenzo prolonga o texto, precisamente por deixar un oco entre un e o outro. A técnica empregada, o acrílico, permíttelle aumentalos niveis de representación case sen límite. Pero aínda con ser único o tema e o tratamento, a exposición queda libre de monotona. Xuntas as súas obras conforman unha progresión estética que busca a comunicabilidade máis sinxela. Cada receptor é moi libre de recoller as posibilidades interpretativas que máis lle poidan interesar e pisa-las outras.

En definitiva, o discurso que nos deixa non se conforma cun espectador pasivo, senón que solicita que participemos das innumerables sensacións e estados anímicos que nos brinda a galería. Chegar ó resultado presente foi froito dun traballo de depuración e avance consciente na abstracción. Olveira, na súa meditación e concentración coas súas elucubracións conceptuais, converteu as salas desta galería nun recinto zen.

Eses fondos azulados polos que pululan as súas constelacións elementais amosan enormes vínculos co pensamento extremo oriental.

Fátima Otero